

Adfærd havde hans Sympati; hvis Klagen virkelig havde været et Udtryk for Klagerens Interesse for Anstalten, burde han ikke have holdt den tilbage, indtil hans Venskab med Vagtmesteren var ophørt. Hvor utilbørlige dennes Udtalelser end var, laa der dog nogen Undskyldning for ham deri, at de var fremsatte overfor Klageren i Tillid til det mellem dem da bestaaende Venskab.

Denne Betjent A. B. Jensen er, som skildret af det ærede Medlem fra Stege (Jessen), en nydelig Person. Han er Ven med Vagtmesteren i nogen Tid, men da de senere bliver Uvenner, giver han sig til at kverulere over alt, hvad Vagtmesteren har betroet ham i fortrolige, venskabelige Samtaler, og alle de uartige Udtryk og simple Ord, som denne har brugt, har han tegnet op, rimeligvis mens de endnu var Venner, og afleverer dem nu til Brug for hans Fjender. (*Fraenkel*: Hvorfor bliver han?) Han er jo afskediget. (*Fraenkel*: Men hvorfor blev han den Gang? Han var jo ikke kønnere da, end han er nu). Den Gang var der ikke oplyst det om ham, som nu er oplyst. (*Fraenkel*: Jo, Brevet eksisterede). Jeg kan ikke diskutere med det ærede Medlem under den Form, det ærede Medlem aabenbart ønsker, men vil det ærede Medlem tage Ordet heroppe fra, skal jeg svare ham. Det er ogsaa ganske ejendommeligt at høre, med hvilken Harme det ærede Medlem nu vender sig mod dem, der er Ophavsmænd til hele den Bevægelse, det ærede Medlem er Ordfører for, disse Kverulanter, der er Ophavsmænd til denne stadige Uro om Fængselet i Nyborg, der bevirker, at Folk bestandig spørger: Er det stadig galt i Nyborg Fængsel? Er det nu igen galt i Nyborg Fængsel? uagtet alt det, det ærede Medlem her staar og fremdrager, er Ting, der er sket for flere Aar siden, og som har faaet deres retfærdige og rimelige Straf. Man maa dog ikke glemme, at det ikke er de nuværende Forhold, det ærede Medlem klager over; det er alt sammen gamle Historier, som er undersøgte ved Retten og afsluttede derved, at de, der havde forset sig, er blevet fjernet fra deres Stillinger. Jeg skal senere afsløre, i hvilket smukt Forhold det ærede Medlem staar til disse Herrer Kverulanter.

Der var ved Fængselet i Nyborg en Gartnerbetjent B. Det var en meget uheldig Person, men til Undskyldning for Fængselsdirektøren maa jeg oplyse, at denne B. var fra 1903 til 1913, altsaa i 10 Aar, ansat som Gartner ved Vridsløse-

lille, hvor han ledede de unge Fangers Hævearbejde. Inspektør Ammitzbøll, som den ærede Ordfører for Mindretallet i Dag har rost i høje Toner, har ansat denne Mand for at være en særdeles udmærket Mand, og paa Grundlag af sit 10-aarige Kendskab til ham har han givet følgende Karakteristik af ham: Denne Hr. B., skriver Ammitzbøll, er „en Mand, jeg satte Pris paa som en dygtig og pligttopfyldende Tjenestemand“. Inspektøren ved Nyborg Fængsel havde været sammen med denne Hr. B. en Tid, hvor ogsaa han, Aude-Hansen, var ansat ved Vridsløselille; han ansaa ham ligeledes for en særdeles dygtig Mand, som han bad om at faa med til Nyborg, og det fik han. I Nyborg fattede en af de andre Betjente, Hr. Skaftø, Mistanke om, at Gartneren var homoseksuel, og denne Mistanke støttedes blandt andet paa nogle Oplysninger, som en anden Betjent, K., havde givet Løjtnant Skaftø. Herefter begik Løjtnant Skaftø den Fejl, at han blandt Betjentene udsprede Rygtet om, at Gartneren havde forset sig overfor Fangerne; han burde i Stedet for have henvendt sig med sin Klage til de overordnede. Han begik endvidere den grove Fejl, at han gav sig til at udspørge en Del af Fangerne om, hvorvidt Gartnerbetjenten havde gjort Tilnærmelser overfor Fangerne, og gjorde dette i Udtryk, som jeg umuligt her kan referere. Da nu dette Rygte naaede Inspektøren, ikke, som naturligt havde været, gennem en Anmeldelse fra Hr. Skaftø, anstillede Inspektøren i Marts 1914 en Undersøgelse; men denne Undersøgelse bekræftede ikke Beskyldningen. Det er maaske Inspektørens Fejl, han har maaske ikke ledet Undersøgelsen saa godt, som han burde; maaske er det ikke hans Fejl, det er der ingen, der kan oplyse. Da Rygtet senere atter dukkede op, paabegyndte Inspektøren en ny Undersøgelse i Juni 1914, men den blev afbrudt ved, at han blev syg. Intet af Resultaterne af disse to Undersøgelser blev indsendt til Fængselsdirektøren, som altsaa ikke fik noget at vide om Sagen; det blev ikke en Gang nævnt for ham, at der var foretaget Undersøgelser. Først da Fængselsdirektøren fra Løjtnant Skaftø modtog en Skrivelse af 14. Juni 1916, hvori Skaftø beklagede sig over, at Inspektøren havde truet ham med Overflyttelse til Natstyrken, samt over Inspektørens Behandling af Sagen, blev Fængselsdirektøren bekendt med den. I denne Skrivelse vedgaar Løjtnant Skaftø at have rettet de tidligere nævnte Spørgs-